

آذرماه؛ ماه تبریک، حماسه و حسرت/ تولد لیگی که از اول حرفه‌ای نبود و هنوز هم نیست!



شناسه خبر: ۱۳۴۶۴۴ پنجشنبه ۹ آذر ۱۴۰۲ - ۱۳:۳۰

هر سال به آذر ماه که می‌رسیم فوتبالی‌ها یاد حماسه ملبورن و تولد خبرورزشی می‌کنند اما یادآوری همیشه توام با خاطرات خوش و حس خوب نیست.

هشتم آذر ماه ۱۳۷۶ در ورزشگاه ملبورن کریکت معجزه‌های رخ داد و ایران بازی باخته برابر استرالیا را مساوی کرد و به جام جهانی رسید. همه چیز آن بازی خاص بود و دیگر هرگز تکرار نمی‌شود. ایران پس از پیروزی انقلاب اسلامی به جام جهانی نرفته بود. در دور مقدماتی بهترین شانس را برای صعود داشت اما از سه بازی آخر - که فقط ۳ امتیاز لازم داشت - یک امتیاز گرفت تا به پلی آف برود.

برای اولین بار در آن دوره تعداد تیم‌ها به ۳۲ تیم رسیده بود و سهمیه آسیا به سه و نیم تیم اما ایران سهمیه سوم را در

جوهوور مالزی و در دقیقه ۱۲۰ به ژاپن واگذار کرد؛ حالا بلیت سی و دوم جام جهانی باید بین دو نماینده آسیا و اقیانوسیه قرعه کشی می‌شد. دو بازی در تهران و ملیورن که هردو مساوی شد اما بضاعت فوتبال ایران کجا و ستاره‌های فوق حرفه‌ای و نامدار سرزمین کانگوروها کجا! داور فینال جام جهانی، آن دیوانه‌ای که تور دروازه را پاره کرد، لبخندهای عابدزاده و گریه‌های استیلی...

اما هشتم آذر ۷۶ روز تولد خبرورزشی هم هست. فوتبالی‌ها یاد ما می‌کنند و خود ما خاطرات این سال‌ها را مرور می‌کنیم. دوست دارید بدانید بعد از مرور تمام این ۲۶ سال چه حسی ته ذهن ما می‌ماند؟ فقط حسرت! نه به خاطر سال‌های جوانی و عمر رفته که خاطرات خوش این سال‌ها با خبرورزشی روی تمام کمبودها و اشتباهات را می‌پوشاند. ما به کارنامه خود افتخار می‌کنیم اما حسرت از آن چیزهایی است که آن موقع هم بود و هنوز هم هست!

شما اشتباه نخواندید، ما هم اشتباه ننوشتیم. معمولاً وقتی یک مو سفید از گذشته و حسرت می‌گوید، بابت چیزهایی است که در قدیم بوده و حالا دیگر نیست اما برای ما برعکس است! ما به یاد می‌آوریم اولین دوره لیگ حرفه‌ای که در سال ۱۳۸۰ آغاز شد و قرار بود ظرف سه سال همه باشگاه‌های ما صاحب ورزشگاه حرفه‌ای شوند. قرار بود نظم به فوتبال ما بیاید و همه چیز به روز شود اما در همان سال نخست به خاطر بازی‌های تیم ملی در مسیر جام جهانی ۲۰۰۲ لیگ اول حرفه‌ای آذر ماه استارت خورد. آذر ماه سالروز تولد لیگ برتر حرفه‌ای هم هست.



اما چرا شروع فوتبال در آخرین ماه پاییز؟ به خاطر تجربه جام جهانی ۱۹۹۸ که پرسپولیس ۱۳ ملی پوش داشت و به خاطر آن ماراتون رسیدن به جام جهانی نتوانست در لیگ بازی کند! ایران ۱۷ مسابقه برای رسیدن به جام جهانی برگزار کرد - که هنوز هم این رکورد تکرار نشده است - و زمانی که سایر تیم‌ها ۱۵ بازی در لیگ داشتند پرسپولیس فقط ۴ مسابقه برگزار کرده بود! بنابراین از لیگ ششم آزادگان کنار کشید. همین تجربه مسئولان فدراسیون را ۴ سال بعد وادار کرد لیگ را چند ماه عقب بیندازند و قرار بود آخرین باری باشد که این اتفاق می‌افتد. قرار بود تقویم فوتبال ایران به شکل حرفه‌ای منطبق با تقویم بین‌المللی باشد تا مسابقات به شکل منظم برگزار شود. تقویمی که روزهای فیفا در آن لحاظ شده باشد. بازی‌های ملی باعث تعطیلی لیگ برتر نشوند و خلاصه قرار بود مثل همه جای دنیا حرفه‌ای باشیم اما به قول زنده نام «ناصر حجازی» فقط شماره‌های پیراهن انگلیسی شد و دیگر هیچ!

و حالا بعد از این همه سال هنوز لیگ ما ناقص است. هنوز تعداد بازی تیم‌ها مساوی نیست و از هر هفته لیگ برتر بازی معوقه داریم! هنوز بعد این همه سال در دوره بیست و سوم لیگ حرفه‌ای ورزشگاه‌های ما همانی هستند که بودند، زمین‌ها همانطور خراب، برنامه‌ریزی مسابقات همانطور آماتور! آذر ماه فوتبال دوستان تمام دنیا را به ضیافت مستطیل سبز دعوت می‌کند. لیگ‌های مختلف به حساس‌ترین روزهای خود رسیده‌اند، تیم‌های ملی در مسابقات مختلف به میدان



می‌روند و لیگ قهرمانان اروپا اوج جذابیت و حساسیت را به فوتبال هدیه می‌دهد.

در همین قاره آسیا و کشورهای اطراف خودمان نیز چنین است. با بزرگترین تیم‌های دنیا بازی می‌کنند و حتی یک فیفا دی را از دست نمی‌دهند. همزمان لیگشان به صورت منظم و با نامدارترین ستاره‌های جهان برگزار می‌شود. وسط هفته در لیگ قهرمانان آسیا هم بازی می‌کنند، تازه جام حذفی و تورنمنت‌های مخصوص هر کشور هم هست اما جدول لیگ آنها بازی عقب افتاده ندارد!

این حسرت ما بعد از این همه سال کار در خبرورزی است. امیدوار بودیم قبل از بازنشستگی با چشم خود ببینیم که ما هم صاحب نظم حرفه‌ای شده‌ایم. همان موقع می‌دانستیم و نوشتیم که ظرف سه سال این کار انجام نخواهد شد و کلی هم برای خودمان دشمن تراشیدیم! اما گذشت زمان ثابت کرد حق با ما بوده است. مدیرانی که آن روز مسئولیت فوتبال را داشتند هنوز هم روی صندلی نشستند و برای فوتبال تصمیم می‌گیرند و ما امیدوار بودیم شاید به جای سه سال، بعد از ۳۰ سال همه چیز درست شده باشد که نشد...

انتهای پیام/